

GÜNLERİN KÖPÜĞÜ 1001

İsmail KARAKURT

“Yârin Gönlü Sırçadır”, 30 Kasım 2008

*“Sakıngıl, yârin gönlü sırçadır, sımayasın
Sırça sındıktan gerü bütün olası değil!” Yunus Emre*

Bugün, “gönle düşmek” diye diye dolanıp duruyorum. Bunu, şiirde kullanmak istiyorum. Belki şöyle: “Dünyada en güzel yerdir: / Bir gönle düşmek!”

Belki böyle: “İnsan ne güzel düşüyor / Bir gönle düşünce”

Böyle neden olmasın: “İnsanın sevdiği ne güzel yere düşüyor: Gönle düşmek!”

Hüsrev Hatemi, yaşadığımız dönemin bilge şairlerindedir. Bir gazete-deki günlük yazılarından bir kısmı *Yârin Gönlü Sırçadır* adıyla kitaplaşmış. Günlük yazılar olmasına rağmen yazılarda zengin bir perspektif, irfani bir derinlik söz konusu. Okumadan olmaz.

“Gönül İşi”, 28 Şubat 2016 Pazar

Bugün sahafta kitaplara bakarken birden gözüme *Fikir ve Sanatta Hareket* dergisinin 74. Sayısı (Şubat 1972), çarptı. Şöyle bir karıştırayım dedim. Önce, Nurettin Topçu’nun *Hayatın Değeri*’ni ordan burdan biraz okudum. Sonra da Bahattin Karakoç’un *Seyran*’da da okuduğum *Topal Görüntü* şiirini... Dergiye tam bırakacaktım ki bir de ne göreyim: Aaa, Mustafa Kutlu’nun *Gönül İşi* hikâyesi! Bugünün nasibi dedim! Hemen ücretini ödeyip dergiye aldım. Evde okuyacaktım ama dayanamayıp eve dönerken otobüste okudum. İlk kez okudum *Gönül İşi*’ni.

Bu kitabı çok aramıştım, bulamamıştım tam da Âşık Cenâni gibi. Niye yeni baskılarını bir daha yapmadılar ki anlamış değilim?

Hâlâ hikâyenin içinde yaşıyorum.

<http://www.mustafakutlu.com/gonul-isi.html> adresinde, bu kitapla ilgili şu bilgilere yer verilmiş:

“Mustafa Kutlu’nun tekrar yayımlanmasına izin vermediği ikinci kitabıdır Gönül İşi. 1974 yılında Hareket Yayınları’nda basılmıştır.

İçerisinde daha sonra bir kitabına isim olacak “Kapıları Açmak” isimli hikâyesi ile birlikte 10 hikâye vardır: Kapıları Açmak, Kanoluk, Gönül işi, Oy dağlar, Duruşma, Eşik, Sel gider, Kupa maçı, Cabadan, Suç. Bu hikâyelerin hepsi birbirinden bağımsız, müstakil birer hikâyedir.

Yine bu hikâye kitabında da her hikâyenin önünde Kutlu’nun desenleri görünür. Her hikâyenin kapağını bir desen süsler.

Gönül İşi’ndeki hikâyelerde Ortadaki Adam’a göre bir yenilik vardır. Her hikâye kendi içerisinde bölümlere ayrılmıştır ve zaman geçişleri yıldızlar ile birbirinden ayrılmış.

İlk kitabında hikâyeciliğine dair attığı temelleri bu kitabında daha da sağlamlaştırır. Temalarını daha güçlü zemin üzerine oturtur.”

Yunus Nadir Diyor ki, 19 Eylül 2006 12.16

Bugün, sevgili dost Yunus Nadir Eraslan’ın İki Şey Unutulmaz şiirimden hareketle gönderdiği yorum mesajını doğrudan aktaracağım günlüğüme. Ben susayım. Bir şair, bir dost dil konuşsun:

“Nerval, Baudelaire, Hugo, Eluard ve daha niceleri şaire geçmişi diriltme gücünü vermişlerdir. Şiirsel esin yine bellekten doğandır onlara göre. Ancak öyle anlar vardır ki, şiir süzgeci bunları başka araçlardan daha iyi yakalar; her insanın en derin ve en gizli parçası olan, çocukluğun renklerini canlandıran anılar. “Yeniden yakalanan çocukluk” [Baudelaire] “her şeyin hâkimi çocukluk” [Eluard] ya da “Çocukluk krallığı” [Seghers] şairleri okurken gizli bir alan oluştururlar.”

Jean-Louis Joubert’in “Şiir Nedir?” nam eserinden alıntıladığımız bu epigrafın tam da İsmail Karakurt’un şiirinde söylediklerine karşılık gelmek-

tedir. Macerasını içinde yaşayan ve her geçen gün daha geniş bir alana taşıyan sevgili Karakurt, şiirlerinde sözcükleri okuru kendi macerasına çekmek için birer işaret taşı gibi kullanan şairlerimizdendir. Çocukluğun gizemli dünyasına girebilmek sanırım her şaire nasip olmamıştır. Bir de gönlinü tabiata çocukça açmak... Bereketle sevgili hocam, bereketle...

Hamiş: “mecazz” imzası bir insana bu kadar mı yakışır hocam :)

Halis Altındağ, 6 Eylül 1997 Sarıkaya

Yine yakıcı bir şiir yazmış Arif abi. ‘Ağıt toplumu’ndaki ağıtın yeni bir dille söylenişi de diyebiliriz. Önce okuyalım:

“bir akşam en yakın arkadaşındır
güle düşen yağmur gibi ölüm

ey Harran ovasından bulvarlara düşen başak
sürgün, sara, samanyolu ve aşk
alnın terlerdi Dicle’ye bakarak
kaç yıl sustun ki toprağı çatlatıyor
dudaklarının pası
ve acıların daüssılası

dağları dağlara katar mazlumların duası
gül hüznüne tebdil eyleriz yası
ey veliler ve menkıbeler ovası”

Şiir bu.

Adı: Halis Altındağ.

Şiiri yeniden okumak için kitaplıktan üç kitabı birden yani *Sara’yı*, *İma Kitabı’nı* ve *Dokuz Kandil’i* çekip alıyorum. Sara, şairin ölümünden yedi yıl sonra Aylık Dergi Yayınları arasından çıkmış. Yaşar Kaplan iyi bir şey yapmış, iyi bir vefa işareti.

Genç yaşta bu dünyadan geçip gidenlerin ölümü geride kalanları hep üzer.

Hele bunlar şairse bu üzgünlük kat be kat artar. Bir de şiirlerinin kitaplaştıklarını görmemişlerse, vay ömrüm, vay ki vayy!

Böylesi ölümler için ifadeler belli: “göğ ekin”, “hayatının baharında” ya da “iyiler fazla yaşamaz”...

Sara'nın başında iki yazı var. Birincisi Yaşar Kaplan'ın “SARA'YA HALİS'SİZ GİRİŞ” adlı sunuşu, ikincisi ise Nuri Pakdil tarafından yazılan ve *Edebiyat* dergisinin Mayıs 1976 sayısından alıntılanan BİR ‘KAZA’ adlı duyuru ve değerlendirme yazısı.

Yaşar Kaplan, “*Halis Altındağ daha onuncu şiirini bile yayınlamadan aramızdan ayrıldı.*” dedikten sonra şairin kişisel özelliklerini, şiirlerinde işlediği temaları, kitaba niçin Sara adının verildiğini belirtir.

Bir hakikattir bu. Kitap 9 şiirden oluşuyor. Onuncusunu yazmış mıydı bilmiyorum.

Bildiğim yazarının, şairinin ölümünden sonra okuyucuya ulaşan kitap örneklerini çoğaltmak elbette her zaman mümkündür.

BİR ‘KAZA’ adlı duyuru ve değerlendirme yazısından birçok şeyi öğreniyorum şaire dair. Hayatının baharındayken bir kaza sonucu ömrünü noktaladığı, Mardin Savur’dan geldiği, *Edebiyat*’ın yönetim evine gelip gittiği, Nuri Pakdil’le hasbihal ettiği, hatta ona tilmiz olduğu vesaire.

Arif Ay abi de *Dokuz Kandil*’de “İvedi, kısa bir ömür.” demiş. Devamında “Yakın tarihin zulmünü, kıyımını, sürgünlerini sorguluyordu.” Başkaca da diyor: “Zap suyundan bir yağmur damlasıydı; bir nisan yağmuru, toprakla kucaklaşıverdi.”

Bu arada *Dokuz Kandil*, ithaf şiirlerinden oluşan güzel bir şiir kitabı. Dokuz kandil diye imgeleştirdiği mübarek, dava adamı, yazar, şair, çizer dokuz güzel insanı kelimelerin kifayetsiz güzelliğinde işlemiş. Okunası.

Nuri Pakdil, Halis Altındağ’ın portresini çarpıcı bir dille şöyle çizer: “20-25 yaşları arasındaydı. Bilimler yurdunun birinde öğrenciydi. Mardin’in Savur ilçesindendi. Düşünceli, ince, sıkılgan, ama bir dağda sırtınızı verdiğiniz kaya gibi sağlam, yalın, gösterişsiz, doğal, güven verici bir görünümü vardı. Anadolu, tüm acılarıyla, ezikliğiyle, öfkesiyle, özlemleriyle bir insa-

nun kimliğine bürünerek gelmişti sanki. Suskundu. Ama, konuştuğça umut dolardı içime. Bu arkadaşla sonuna değin gidilir, derdim kendi kendime. Ona baktıkça güven geliyordu bana.”

Nuri Pakdil, Halis Altındağ’ı çözerek neredeyse bütün özelliklerini böyle böyle sıralamıştı. Anlaşıyor ki kavi karakterli bir insandı. İmanlıydı.

Başka özellikleri yok muydu? Vardı tabi. “Çok okuması, yabancı dil çalışması, derginin izlediği ‘düşünsel eylem’e bağlanması, şiirler üzerinde çalışması” başka başka özellikleriydi.

Hangi şiirleri yazdı şair Halis Altındağ?

“Kırmızı Bakış” (*Edebiyat*, Haziran 1975), “Sargılardan Bu Uzanan” (*Edebiyat*, Temmuz 1975), “Sabah Kaygısı” (*Edebiyat*, Temmuz 1975), “Yar Bakraçları” (*Edebiyat*, Ağustos 1975), “Sara” (*Edebiyat*, Ekim 1975), “Şehir Şiiri” (*Edebiyat*, Ocak 1976), “Sara Süreci” (*Edebiyat*, Ocak 1976), “Çağa Giden Yolun Söylevi” (*Edebiyat*, Şubat 1976), “Sara Sonu ve Koyuntular” (*Edebiyat*, Nisan 1976)

Nuri Pakdil’e göre “İlginç bir ses” ve “tarih bilinciyle” çıkmıştı şiir yolculuğuna şair Halis Altındağ. “Uzun, çetin, tarihsel bir yürüyüşü” başlatmıştı. Hayata, doğduğu topraklara, Mardin’e, Savur’a, Zap suyuna, ölüme, kıyım, sürgüne, yabancılaşmaya, kentsoylu sınıfa, yoksulluğa, acıya dair yorumları “Bir demircinin örsünde dövülen demirden çıkan çingilara dönüşür”

Cehennem Meyvası, “Şiir ve Mabadi”, 3 Mayıs 1997

Kayseri’den döndüm.

Son Duvar dergisinin ilk sayısını (1 Mart 1997) okumaya başladım bile. Derginin açılışı küçük “Duvar Oyunu” manifestosuyla yapılıyor. Devamında Lale Müldür, Cemal Sayan ve Mehmet S. Fidancı’nın şiirleri; Mehmet Can Doğan, Cengizhan Orakçı ve Alemdar Yalçın’nın yazıları okunması gerekenler arasında. Ama ben özellikle bir yazı üzerinde durmak istiyorum. Çünkü bazı yazıları okuyunca bazı kitapların peşine düşersiniz ya, işte öyle bir yazı.

Derginin bu sayısındaki Mehmet Can Doğan’ın *Şiire Mistik Bir Kaynak Arama Çabası*: “Şiir ve Mabadi” incelemesini okuduktan sonra M. Kaya Bilgegil’in *Cehennem Meyvası* adlı kitabının peşine düşmemek mümkün mü? Oldukça eski bir baskı. Arayışın kıvılcımı düştü bir kere içime. Bulabilir miyim kitabı, bulunabilir mi? Hani bir söz vardır ya “Aramakla bu-

lunmaz, bulanlar ancak arayanlardır” düşüncesiyle zaman zaman kitapçıları, sahafları yoklamak gerekir. Ya nasip! Nasibimizde varsa çıkagelir Hint’ten, Yemen’den.

Mehmet Can Doğan “Şiir ve Mabadi”nin poetika niteliğinde kırk sayfalık bir yazı olduğunu ve Ahmet Haşim’in “Şiir Hakkında Bazı Mülâhazalar” ile Orhan Veli’nin “Şiire Dair” yazısına göre daha bir önemini belirtmektedir. Çünkü Doğan’a göre, “*Bu yazının önemi, 1940’lara gelene kadar, batılı anlamda poetikanın bizdeki değerli bir örneğini oluşturmasındandır.*”

Mademki “Şiir ve Mabadi” bu derece önemliyse, ya bu yazıya (), yok yok en iyisi bu yazıyı da içeren *Cehennem Meyvası*’nı bulmak gerekiyor.

Mehmet Can Doğan bu yazının garip ön sözüne karşı mistik dünya görüşü, ileri sürülen düşüncelerin geleneksel şiir anlayışına yakınlığı bir karşı çıkışın ip uçları olarak yorumlanacağı gibi; saf şiir şiirin müzikal değeri ve okuyucu şiir ilişkisi yönüyle de Ahmet Haşim’in şiir hakkında bazı mülâhazalar da ileri sürdüğü görüşlere yakınlık bulunabileceğini belirtiyor. Ancak “Şiir ve Mabadi” yazısı şiirin kaynağının mistik bir dünya görüşüne dayandırılması ve geniş bir açıklama getirilmesi bakımından Ahmet Haşim’in poetik düşüncesine uzaklığı da vurgulanmıştır.

Aynı zamanda Necip Fazıl Kısakürek *Poetika*’sının 1946 da yayımlanmaya başlanıldığı göz önünde bulundurulduğunda 1944’de *Cehennem Meyvası*’nda ki “Şiir ve Mabadi”nin önemi şiir ve mistisizm açısından bir kat daha önem kazandığı önem ifade edilmiştir.

Mehmet Can Doğan “Şiir ve Mabadi” incelemesinin başlığında geçen *mabadi* sözcüğüne de sözlüklerden hareketle açıklama getiriyor. Sözlüklerde ki “alttaki, sondaki, arka, devam, sonra” anlamları ile *mabad* kelimesinin bu yazının içeriğine göre tam karşılık bulmayacağını, “öte” kelimesi ile karşılamanın daha doğru olacağını dolayısıyla yazının başlığının tam karşılığının “*şiir ve ötesi*” olabileceğini açıklamıştır. Zaten yazıda da “*mistik sonsuzluk*” şiirin kaynağı olarak belirlenmiştir diyor Doğan.

Başka bir şeyi daha öğreniyoruz yazıdan o da M. Kaya Bilgegil’in hakiki şiiri ve onun yarattığı atmosferi kavramak için poetika yazıları yerine “*büyük bir şairin bir tek mısraını tavsiye*” ettiğini. Ona göre “*şiirin mısra ile başlayıp bittiği*” esastır.

Mehmet Can Doğan incelemesinin devamından anlıyoruz ki yerli ve yabancı birçok şairin görüşlerinden ve şiir tanımlarında hareketle M. Kaya Bilgegil; hakiki şiir, saf mısra, saf şiir, şiirin oluşumu, şiire beden verme, ritim, ilham gibi kavram ve söz öbeklerine açıklamalar getirmiştir.

Netice olarak, cesur bir çabanın ürünü olan “Şiir ve Mabadi” yazısını okuduktan sonra şiirlerinde mistik eğilime yer veren Ahmet Haşim, Yahya Kemal Necip Fazıl ve Asaf Halet gibi şairleri daha iyi anlayacağımız ortaya çıkıyor. Mehmet Can Doğan’ın bu önemli incelemesiyle *Cehennem Meyvası*’nı gün ışığına çıkardığı için kutlamak gerekiyor. Artık hedef belli öncelikle M. Kaya Bilgegil’in *Cehennem Meyvası* adlı kitabına ulaşmak ve yazının tamamını kitaptan özümseyecek biçimde okumaktır.

Bu günden itibaren *Cehennem Meyvası*’nın peşine düşülmüştür. Lakin gelip bizi bulursa ona dokunma hazzı başka olacaktır.

İstanbul’dayım! 30 Ocak 2007 KEYAP / Ümraniye

Kar yağıyor! Yağdıkça

Eğilip öpüyor yeryüzünü beyaz bir şarkı gibi melekler.

Uyku yok

Göge değişiyor geliyor bana yakaza halim Zaman uzak yakın

Seyr, boşluk ve hayâl...

Karlı bir yolculuk devam ediyor Balıkesir’den İstanbul’a kadar... Her şey Tanrı’yla beyaz!

Şair Adem Turan’ın ifadesiyle “Karla gelen adam” olarak cumartesi sabahından beri İstanbul’dayım! Geçen yıl aynı günlerde kar ve fırtınaya yakalanmış üç gün evden dışarı çıkamamıştık. Bu sene de öyle mi olacak korkusu başladı bende... Adem Bey’lere ziyarete gideceğiz daha. Başka dostlara da. Hele kapının önünde kürelediğimiz şu karın harı bir geçsin.

Bozkırın Uçuk Havarisi, 9 Şubat 2016 Şile

Bir şiir kitabı daha elimde... Bozkırın uçuk havarisi, dost şair İbrahim Yolalan’dan. Bir ilk kitap. İlk kitabın heyecanı nedir? Yaşadım, bilirim bu duyguyu. Adı: *Göç Defteri*... Bana da imzalayıp gönderme inceliğini göstermiş. Varolsun. Sılayı düşündüm. Bozkırın bütün otları, sesleri ve çocukluğumla. Çünkü bir zamanlar ben de “*göğsümdeki sahrayı hecinlerle geç*” diye başlayan “Göç Mezmuru” şiirini yazmıştım. O gün bugündür işleye durduğum temalardan göç.

Yıllara yayılmış, demlene demlene yazılmış şiirlerden oluşuyor *Göç Defteri*. Şahsına münhasır, gelenek damarları güçlü, hoş metinler arasılık örnekleri barındıran buğusu hâlâ üzerinde bir kitap.

Hatta bugün Tayyib Atmaca’nın 09.57’de yazdığı “*İbrahim Yolalan karınca misali yürüdü ama yol aldı. Şiire karşı Klas Duruşundan ödün verme-*

di. İlk kitabı ile «keşke çıkarmasaydım» demeyecek şairler arasına yazdırdı kendini. Gipta etmekle birlikte yüreğimi yüreğine yaslayarak tebrik ediyorum.” yorumunu okudum Facebook’tan.

Göç Defteri’ne, kitaplıklarımızda mutlaka yer ayırmalıyız. Ve okumaya devam. Şiirimizin uzun süredir demlenen bu soluğunu kutlarım. Bahtı açık olsun.

Çürüme Dersleri, 20 Kasım 2005 Turgutlu

Güz. Tabiatıta bir çürüme. Her şey çürüyor. Çıt yok.

Tabiata ya da zihninin kıvrımları (derinlikleri, karanlığı) arasında keşfe çıkan şair de.

Babam öldü. Bir ay oldu. Ölüm düşüncesi yine alıp götürüyor beni bozkıra.

...

Bazen durup düşünmeden, yaşayıp gitmek olmuyor.

Unutulmayanlar, unutmanın bir kefareti mi?

KAÇ MEVSİM devam edecek bu çürüme?

Geldi geçti bahar

Bahar dediğin deli çiçek

Yaz dediğin elma kokusu, sarı ekin, harman

Güz dediğin yığın yığın yaprak

Kış işte. Kış kaldı bir.

Gecenin bahçesi kar ışıltısı. Kar sesi. Kar kokusu. Karlı her şey...

Her şey çürüyor!

At, rüzgârdan ürken yaprak gibi,

Rüzgâr, ölümü eskitemiyor.

Ölüm

“çürümek için gidiyor uzaklara”

Her şey çürüyor!

Duvarlar, balkonlar, pencereler... Çocukluk bisikletinin pedallarını döndüren ayaklar da çürüyor.

Anladım, keder siyah bir çürüme, tükeniş de öyle.

“Kule”den Yeats’le sesleniyorum:

“Artık sağaltacağım ruhumu
Araştırmalara girişip
Bilimsel bir kurumda.
Ta ki bedenim çöküşü
Kanın yavaş yavaş pıhtılaşması,
Bilincimizin hırçın yitişi,
Şu rezil çürüyüşümüz,
Başımıza gelen belalar,
(Dostlarımızın ölümü
Ya da her parlak gözün ölümü
Soluğun bir an kesilmesi.)
Görünsün gökteki bulutlar gibi”

***İnce Hüzünler Senfonisi*, 28 Eylül 2005**

Aziz dost şair Gökhan Akçiçek’in gönderdiği dördüncü şiir kitabı: *İnce Hüzünler Senfonisi*.

Nefis şiirler var kitapta... İyi ki imzalayıp göndermiş. Sadece imzalamakla kalmamış, benim için çok anlamlı bir incelik olarak ithaf da etmiş ikinci bölümdeki şiirleri... Daha ilk gün derslerimin olduğu bütün sınıflarda kısa bir tanıtımdan sonra örnek şiirler okudum kitaptan... İnce, hüznü, kırılan metinler bunlar. Kalbi olana dokunuyor.

Gökhan Akçiçek artık ülkemizde yapılan/yazılan çocuk edebiyatının en seçkin şairlerin biri. Bu kitabıyla, Çocuk Edebiyatımıza ölümsüz bir eser daha kazandırmış bulunuyor.

Dört bölümden oluşan şiir kitabı “Anne cüz’ü, *İnce Hüzünler Senfonisi*, *Misak-ı Milli Sokağı No: 37*”, *Adressiz Mektuplar*” adlarını taşımakta ve kırk bir şiirden oluşmaktadır ki; buraya örnektir diye hangi şiiri alsam diğerlerinin gönlü kalacak. Yine de iki bölümden tadımlık dizelere yer vermek sevgili öğrencilerimizin hakkı hanesindedir; ihmale gelmez. İşte Anne Cüz’ü bölümünden “Yangın Merdiveni”: “*Anne / Saçlarından mı çıkılır / Gökyüzüne? / Eskiyen yerlerimi öpe öpe / Mi bağışladın / Beni ömrüme!*”

Kitaba ismini veren “İnce Hüzünler Senfonisi” adlı bölümdeki “Boş Sınıflar Öğrencisi” adlı şiir Türkiye’de bir zaman talebe/öğrenci olmuş her insanın yüreğini burkacak, gözlerini yaşartacak bir fotoğraf karesidir. Yalnızca fotoğraf değil elbette: bir yurt gerçeği. Beden Eğitimi dersine pija-

mayla çıkmak, Türkiye coğrafi haritasına benzeyen yamalıklı önlük ya da yırtığına bant yapıştirilmiş önlük...

Hangi yaşta olursak olalım bir çocuk yanımız var, desem, eksik söylemiş olurum. Yaşadığımız çocukluğumuzdan başka nedir ki?.. Çocukluk tükenmez hazine.

Bütün bunlar müthiş bir duyarlılığın eseri. Kalemine bereket, yüreğine sağlık Gökhan Akçiçek!

Jan Garbarek, 10 Haziran 1990 Kozaklı

Bu adamı dinledikçe sevmeye başladım. Derviş mizaçlı geliyor bana. Nefis üflüyor. Kendisini tanımak, selamlaşmak, iki laf etmek isterdim. Neyse, en iyisi dinlemeye devam etmek!

“Dünya, açık kalmış bir radyo”, 10 Nisan 2004 Kırkağaç

Bu dünya çok soğuk. Üstelik bahar bahar çok soğuk! Şu güzelim nisan günü, yeri görev yerinde, yani bizim okulda göreve başlayan coğrafya öğretmeni arkadaşın, oysa biraz önce memurun odasında oturduk, tanıştık, Kırkağaç hakkında bilgi verdik, sağlık ocağına gitmek üzere okuldan ayrılalı daha on beş yirmi dakika olmuştu ki acı haber geldi, tren raylarında yatan cansız bedeni gözümün önünden gitmiyor bir türlü. Onu, o feci biçimde görünce Cahit Zarifoğlu'nun şu sözü düşüverdi dilime: “Sanki dünya, ölünün başucunda açık kalmış bir radyo.”

Ne büyük bir imge.

Sanki raylardan hâlâ bir ses, bir çığlık, bir figan geliyor. Neler neler düşünmedim ki?

Varlık, yokluk, hayat, zaman, mekân, gerçek, öte, ölüm, bilinmezlik, kavramak, devamlılık, şeyler, sessizlik...

Çocuk Kitapları, 5 Şubat 1992 Çarşamba

Kış kıyamet demeden yine Ankara'ya geldim.

Bu kez, dergilerin yanı sıra özellikle çocuk kitapları aldım. Kimler yok ki? Hepsi yeni kitaplar... *Gülüçük* - Cahit Zarifoğlu, *Çocuk Kalbimdeki Kuş* - Mustafa Ruhi Şirin, *Çınçınlı Masal Sokağı* - Mevlana İdris Zengin, *Kirpiller Şapka Giymez* - Mevlana İdris Zengin, *Karanfilli Dev Amca* - Ahmethan Yılmaz, *Kuş Renkli Çocukluğum* - Mevlana İdris Zengin,